

- 1 -

‘Rennen,’ riep Tijmen naar zijn zusje. ‘We komen te laat, Britt!’

‘Ik doe mijn best,’ hijgde ze. ‘Die rugzak is superzwaar. Ren jij maar vast door. Ik kom zo.’

‘Nee joh, nog twee straten. Die paar tellen dat ik dan eerder ben maakt ook niet meer uit.’

Ze sloegen de hoek om en renden samen verder. Het was niet de bedoeling dat ze zo laat zouden zijn, maar ze konden er allebei helemaal niets aan doen. Ze waren met de bus gegaan en die was veel te laat bij hun halte geweest. Papa had hen deze keer niet kunnen brengen vanwege een spoedgeval op zijn werk en mama moest hun pasgeboren broertje naar oma brengen. Zij zou op hem passen deze week.

Tot eergisteren was kleine Melle nog ziek geweest, maar hij was nu gelukkig beter en daarom konden papa en mama toch op korte vakantie naar Spanje.

Ze waren zelf ook allebei ziek geweest, gewoon griep, maar ze hadden het wel behoorlijk te pakken gehad. Tijmen hoestte nog steeds een beetje en Britt gebruikte wel twee pakjes zakdoekjes per dag, maar toch wilden ze vandaag niet missen.

Vandaag begon het afsluitende schrijfkamp van de cursus waar ze nu al een maand aan meededen. Nou ja, meededen...

Vorige week waren ze niet geweest omdat ze dus allebei ziek waren, en de week daarvoor was het ook misgegaan omdat de auto van papa kapot was gegaan toen ze net op de snelweg reden. Ze hadden moeten wachten tot de ANWB hen was komen helpen. Toen de meneer van de ANWB de auto eindelijk had gerepareerd was het uren later en was de schrijfmiddag al bijna afgelopen.

‘Moet ik jouw tas ook even tillen?’ hijgde Tijmen. Hij was drie jaar ouder dan Britt en behoorlijk sportief. In de winter voetbalde hij en in de zomer zat hij op honkbal, maar als hij niet sportte vond hij het net als Britt heerlijk om te lezen. En toen Britt vertelde over de Schrijfacademie, die een schrijfcursus voor kinderen van tien tot vijftien jaar oud organiseerde met een afsluitend schrijfkamp, wilde hij ook wel meedoen. Het was precies tijdens de zomervakantie, in de periode dat het honkbalseizoen toch stil lag.

Britt schudde haar hoofd. 'Nee, ren maar door. Het gaat wel.'

Britt deed zelf niet aan sport, zelfs gym vond ze niet leuk, maar ja, welke zesde-groeper vond dat nou wel leuk? Ohnee, zevende groeper, ze was gewoon over. Na de zomervakantie zat ze in groep zeven. Ze hoopte maar dat ze dan veel opstellen mocht schrijven, want schrijven vond ze echt het allerleukste wat er was. Verdwalen in je eigen verhalen was bijna net zo leuk als verdwalen in de boeken uit de bieb. Ze las al boeken voor kinderen uit groep acht en voor nog ouder en kon zich er heerlijk in verliezen. Vaak kreeg ze op haar kop van mama als ze nog steeds aan het lezen was als zij en papa naar bed gingen. Onbewust moest ze grinniken. Misschien schreef ze later ook wel zo'n boek.

Ze renden door. Tijmen voorop, met net als Britt een grote rugzak voor zijn slaapspullen en kleding voor 5 dagen. En in zijn hand nog een plastic tas met hun uitgeprinte schrijfsels van de twee schrijfmiddagen waar ze wel bij waren geweest.

Er zat ook wat lekkers in voor onderweg, want vanaf het gebouw waar de schrijfmiddagen waren geweest zouden ze met een luxe bus naar een andere plek worden gebracht voor het schrijfkamp.

Nog maar één straat en dan waren ze er. Het was wel een erg drukke straat, maar gelukkig met een zebrapad.

'Ik zie geen bus,' riep Tijmen over zijn schouder. 'Misschien is die er nog niet.'

'Of hij staat aan de achterkant van het gebouw,' hijgde Britt. 'Daar heb je ook parkeerplekken.'

Het gebouw waar ze schrijflessen hadden gehad was een oude stadsvilla. Hij was al gebouwd in de zeventiende eeuw, door een handelaar in dure stoffen uit verre landen. Tenminste, dat had de meneer verteld die hen de eerste schrijfmiddag had lesgegeven. Hij was zelf geen schrijver, maar wist er wel heel veel van en

had heel veel goede tips gegeven. Onder andere over hoe je de omgeving een belangrijke rol kan laten spelen in je verhaal. Maar het allerbelangrijkste was, dat je je hoofdpersoon goed kende en dat die zich tijdens het verhaal altijd een beetje moest ontwikkelen. Anders krijg je bordkartonnen personages, had de man gezegd. Platte, bordkartonnen personages zonder diepte. Britt had niet zo goed begrepen wat dat precies betekende, maar toen de meneer nog een keer uitlegde dat een personage nooit alleen maar slecht, of alleen maar goed was, maar ook kon veranderen van slecht naar minder slecht, of misschien zelfs wel naar goed, begreep ze het een beetje. En toen hij vertelde dat iemand in het echte leven ook niet alleen maar heel blij is, maar ook wel eens baalt, of boos is, toen kon ze er wel wat mee. Ze was er heerlijk mee aan de gang gegaan tijdens die schrijfmiddag. Ze had zelfs een soort woordweb van karaktereigenschappen gemaakt van haar hoofdpersoon.

‘We kunnen,’ hoorde ze Tijmen zeggen. ‘Kom op, dromen kan straks weer.’

- 2 -

Tijmen pakte Britts hand en trok haar mee het zebrapad over. Samen renden ze de stoep op, door het hek en over het lange pad naar het oude gebouw. Met twee treden tegelijk stormden ze de trap op naar de enorme dubbele deuren, die gelukkig open stonden.

Ze kwamen in de lege hal en keken om zich heen. Ze zagen dat de meeste hoge deuren naar de kamers waar ze konden schrijven waren geopend.

‘Hallo?!’ riep Tijmen.

Niemand antwoordde.

Voorzichtig staken ze hun hoofd om de deur van de eerste kamer. Dat was de kamer waar ze de eerste dag waren verwelkomd door drie mensen. Een echte schrijver, Anthonie Solassi, die vooral bezig was met het schrijven van verschillende jeugdromans, had hij verteld. Er werden binnenkort een aantal boeken van hem gepubliceerd, maar Tijmen en Britt hadden allebei eigenlijk nog nooit van hem gehoord.

De andere man was dus zelf geen schrijver en ze waren zijn naam vergeten, maar aan zijn tips hadden ze allebei erg veel gehad. Schrijfmeester noemden ze hem dus maar. Hij had ook de

verhalen gelezen die ze per mail hadden moeten sturen, voordat ze wisten of ze mee konden doen. Het verhaal van Tijmen was vele kantjes en verdeeld in hoofdstukken. Echt al een lang verhaal met als titel *'Gevaar door de robots'*.

De derde persoon die hen had verwelkomd was een heel dunne, lange mevrouw die een beetje raar keek. Ze zag er wel erg netjes uit en ze had zich voorgesteld als juf Ellen. Zij hielp met alles. Ze had Tijmen geholpen met het bedenken van een leuke naam voor een van zijn personages. Toen Britt een beetje was vastgelopen in haar ideeën, had ze haar vinger opgestoken en kwam juf Ellen even over Britts schouder meekijken en had ze goeie tips gegeven. Juf Ellen printte ook alles uit wat ze in de lap-tops hadden getypt. Dan konden ze dat thuis nog eens nalezen en daar zouden ze zeker extra ideeën door krijgen en dat was ook zo. Tijmen had het wel enorm jammer gevonden dat ze de laptops niet mee naar huis mochten nemen. Dan konden ze hun nieuwe ideeën gelijk in het verhaal stoppen, had hij gezegd, maar eigenlijk wilde hij kijken of hij wat spelletjes had kunnen downloaden.

Ze zagen niemand en Tijmen riep nu wat harder.

'Hallo! Is er iemand?'

Britt liet de zware rugzak van haar schouders zakken en zette deze tegen een muur. De kamer was echt helemaal leeg. De stoelen waarop ze de eerste dag hadden gezeten stonden er niet. Het presentatiescherm was er niet en ook de tafel met broodjes ontbrak. Er stond alleen een ronde tafel met vier oude stoelen er omheen en een enorm grote plantenbak met een kleine jungle aan planten erin.

'Laten we ook maar even in de andere kamers kijken,' zei Tijmen terwijl hij zijn rugzak bij die van Britt zette. 'Ze zullen toch niet al

weg zijn?’ Hij keek op zijn telefoon. ‘We waren maar tien minuten te laat.’

‘Kunnen we niet beter even wachten?’ vroeg Britt die het eigenlijk een beetje te spannend vond om door een wildvreemd huis te dwalen. In de boeken die ze las ging het dan juist mis.

‘Nee, ik ga even kijken in die kamers waar de laptops stonden. Waar we de eerste dag hebben geschreven. Misschien zijn ze daar wel. Hier, houd jij dit tasje ook maar even bij je terwijl jij hier wacht.’

Britt pakte de plastic tas aan en knikte. ‘Ik wacht hier inderdaad wel even. Mocht er iemand komen terwijl jij weg bent, roep ik je wel. Ik ga nog even mijn verhaal bekijken.’

Ze pakte het mapje met het uitgeprinte verhaal uit de tas en begon te lezen.

Oma Francis

Oma Francis was heel erg ziek. Ze had kanker en haar kleinzoon Rik wist dat ze niet meer lang te leven had. Ze woonden samen op een boerderij en Rik werkte heel hard op de boerderij, maar hij kon dat natuurlijk niet alleen, daarom hielp een boer uit de buurt zo veel hij kon.

Rik ging op een dag naar het ziekenhuis om bij oma Francis te kijken en toen hij bij haar was, ging ze dood. Rik was heel verdrietig en probeerde de weken erna op de boerderij weer een beetje te werken, maar erg goed ging het niet.

De boer uit de buurt hielp nog steeds, maar niet zo vaak meer en het ging steeds slechter met de boerderij...

De groente op het land verdorde, de appels in de boomgaard werden rot en alle schapen gingen dood.

Rik had nog maar geld voor een lammetje. Hij kocht het

lammetje en deed zijn best om zo goed mogelijk voor haar te zorgen en vroeg: 'Lief lammetje, wat wil je eigenlijk eten?'

Hij had natuurlijk helemaal geen antwoord verwacht, hooguit een beetje geblaas, maar het lammetje zei dat ze melk wilde, en wat vers gras.

Rik begreep er niets van en vroeg zich af of hij het goed had gehoord en vroeg aan het lammetje: 'Kun jij me helpen?'

'Jahoor,' antwoordde het lammetje. 'Waarmee?'

'Met mijn boerderij. Het gaat helemaal mis. Ik weet niet hoe ik het schapenhok moet schoonmaken. Het is ook niet veilig. Ze zijn allemaal doodgegaan.'

'Heb je een hark?'

'Ja.'

'Haal al het hooi eruit en daarna helemaal met water schoonspuiten. Daarna met je vrienden alles droogmaken.'

'En hoe maak ik het paardenhok schoon?'

'Eerst haal je al het hooi eruit, eigenlijk hetzelfde als het schapenhok. Maar eerst moet je misschien zaden kopen, zodat je deze kunt planten. Dan heb je straks mooie groente om te verkopen en kun je weer meer schapen kopen.'

Rik ging naar de stad en haalde heel goedkope zaden.

Ze vond het best een aardig begin van een verhaal, maar het was nog lang niet af. Eigenlijk wist ze niet zo goed hoe ze nu verder moest. Ze had er thuis wat ideeën bij gekrabbeld en hoopte maar dat ze die met de mensen van het schrijfkamp kon bespreken.

Ze keek om zich heen. Tijmen zou zo wel terugkomen. Ze stond op en liep naar het raam. De eerste keer dat ze in deze kamer was had ze eigenlijk nooit naar buiten gekeken. Toen ze met Tijmen was aangekomen was de kamer vol met kinderen die ook met

de cursus meededen en die waren net als Tijmen en zij door één of beide ouders gebracht. De hele kamer was vol geweest met mensen en iedereen mocht wat drinken pakken en een broodje nemen. Pas toen alle ouders waren vertrokken en ze op een stoel hadden plaatsgenomen om naar de openingspresentatie te luisteren, had ze gezien dat er van die enorm hoge ramen waren. Ze had alleen geen tijd gehad om naar buiten te kijken, want daarna gingen ze gelijk naar de volgende kamer die volstond met laptops en was de eerste les begonnen.

Het uitzicht uit het raam was fantastisch. Toen ze waren aangekomen had ze al gezien dat er een heel grote tuin om het huis was aangelegd, maar dat het zo groot en mooi was had ze niet verwacht.

‘In die eerste kamer is ook niemand,’ klonk opeens de stem van Tijmen. Britt draaide zich naar hem om en zag opeens uit haar ooghoek dat er iets onder een van de stoelen bij de ronde tafel lag. ‘Nou, lekker dan. Zijn we hier helemaal voor niets gekomen? En papa en mama gaan straks met het vliegtuig naar Spanje. Wat moeten wij nou doen? Moeten we maar even bellen?’

‘Nee, laat papa en mama maar lekker naar Spanje gaan, die zijn zo moe van Melle. Ze hebben nachten niet geslapen hè.

Als we echt te laat zijn bellen we oma wel.

Zij weet vast wat we moeten doen.’

